

Sygn. akt VI GC 2095/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Kaim

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **z siedzibą w W.**

przeciwko **A. Z.**

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 14 marca 2016 roku wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 906/16 w całości;

II. zasądza od pozwanej A. Z. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 43 437,90 złotych (czterdzieści trzy tysiące czterysta trzydzieści siedem złotych dziewięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 06 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanej A. Z. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 5 067 złotych (pięć tysięcy sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża pozwaną A. Z. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 2095/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 lutego 2016 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. (poprzednik prawny (...) z siedzibą w W.) domagał się zasądzenia od pozwanej A. Z. kwoty 43 437,90 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 06 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w uzasadnieniu wskazując, że udzielił pozwanej A. Z. kredytu, którego spłata zabezpieczona została wekslem. Wierzytelność została postawiona w stan wymagalności, a pozwana – wezwana do wykupu weksla, jednakże bezskutecznie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 14 marca 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 906/16 Sąd Rejonowy w Gdyni uwzględnił roszczenie powoda w całości.

W zarzutach od powyższego orzeczenia pozwana A. Z. wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut nieważności weksla, albowiem na wekslu jako oznaczenie sumy pieniężnej zostały wskazane same cyfry bez wskazania waluty, do której miałyby się odnosić. Nadto pozwana podniosła także zarzut nieudowodnienia rzeczywistej wysokości

wierzytelności dochodzonej pozwem wskazując, że na skutek spłat dokonywanych przez pozwaną doszło do spłaty części kredytu w większym zakresie aniżeli wskazuje to powód.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 października 2013 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. i A. Z. jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Sklep (...) zawarli umowę o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres numer (...) w wysokości 70 000 złotych.

A. Z. zobowiązała się do spłaty przedmiotowego kredytu w 60 ratach miesięcznych w kwocie po 1 166 złotych każda, z tym, że wysokość pierwszej raty wynosiła 1 206 złotych.

W razie niewywiązania się przez kredytobiorcę z terminowej spłaty kredytu lub jego raty, kredytobiorca miał zapłacić bankowi odsetki od kredytu przeterminowanego w wysokości trzykrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (paragraf 3.05 umowy).

Zabezpieczeniem roszczeń kredytodawcy był wystawiony przez A. Z. weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową.

umowa o kredyt – k. 6-14 akt, aneks – k. 15 akt, deklaracja wekslowa – k. 16-17 akt, kserokopia weksla – k. 18 akt (oryginał zabezpieczony zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 roku Regulamin urzędowania sądów powszechnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 2316 ze zmianami)

A. Z. zaprzestała spłaty kredytu.

Stan zadłużenia A. Z. z tytułu kapitału wynosił 42 674,30 złotych, a z tytułu odsetek przeterminowanych – 378,32 złotych. Wysokość odsetek karnych wynosiła 385,28 złotych.

wyciąg kredytowy – k. 114-116 akt, wezwanie do wykupu weksla wraz z potwierdzeniem odbioru przesyłki listem poleconym – k. 19-20, 21-22 akt

Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. uzupełnił weksel na kwotę 43 437,90 złotych.

kserokopia weksla – k. 18 akt (oryginał zabezpieczony zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2015 roku Regulamin urzędowania sądów powszechnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 2316 ze zmianami)

Pismem z dnia 23 grudnia 2015 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wezwał A. Z. do wykupu weksla poprzez zapłatę kwoty 43 437,90 złotych w terminie do dnia 05 stycznia 2016 roku.

wezwanie do wykupu weksla wraz z potwierdzeniem odbioru przesyłki listem poleconym – k. 19-20, 21-22 akt

Dnia 30 listopada 2016 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z (...) z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności szczegółowo określonych w załączniku numer 6 „wykaz wierzytelności wchodzących w skład portfela 4”, z którego wynika, że przedmiotem przelewu była m. in. wierzytelność z umowy kredytu numer (...) zawartej z A. Z. zabezpieczona wekslem.

umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem – k. 198-215 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, które to dokumenty nie budzą wątpliwości co do swej wiarygodności, a nadto nie były kwestionowane przez żadną ze stron, zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 października 2017 roku Sąd oddalił wniosek pozwanej A. Z. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, albowiem pozwana mimo zobowiązania nie uiściła zaliczki na poczet wynagrodzenia należnego biegłemu sądowemu za ewentualne sporządzenie opinii w sprawie.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) z siedzibą w W. (poprzednik prawny Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.) domagając się zasądzenia od pozwanej A. Z. kwoty 43 437,90 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 06 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, swoje roszczenie wywodził z zaciągniętego przez pozwaną zobowiązania wekslowego (czego podstawą była łącząca strony umowa kredytowa) znajdującego swą normatywną podstawę w przepisach ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 roku, poz. 160), a w szczególności w art. 9 ustawy, zgodnie z którym wystawca odpowiada za przyjęcie i za zapłatę weksla.

Pozwana A. Z. kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu powoływała się m. in. na nieważność weksla z uwagi na to, że na wekslu jako oznaczenie sumy pieniężnej zostały wskazane same cyfry bez wskazania waluty, do której miałyby się odnosić.

Zgodnie z treścią art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 roku, poz. 160) weksel własny zawiera: nazwę „weksel” w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono, przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej, oznaczenie terminu płatności, oznaczenie miejsca płatności, nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana, oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu oraz podpis wystawcy wekslu.

Stosownie zaś do treści art. 102 powyższej ustawy, nie będzie uważany za weksel własny dokument, któremu brak jednej z cech, wskazanych w artykule poprzedzającym, wyjąwszy przypadki, określone w ustępach następujących, tj. weksel własny bez oznaczenia terminu płatności uważa się za płatny za okazaniem, w braku osobnego oznaczenia miejsce wystawienia wekslu uważa się za miejsce płatności, a także za miejsce zamieszkania wystawcy, zaś weksel własny, w którym nie oznaczono miejsca wystawienia, uważa się za wystawiony w miejscu podanym obok nazwiska wystawcy.

W niniejszej sprawie nie było wątpliwości, iż na wekslu wskazano wprawdzie sumę wekslową – 43 437,90 – w prawym górnym rogu dokumentu weksla, nie wskazano jednakże przy niej oznaczenia waluty. Jednakże w ocenie Sądu nie sposób zgodzić się z pozwaną, że powoduje to nieważność weksla, albowiem przedmiotowy weksel zawiera bezwarunkowe przyrzeczenie zapłacenia przez pozwaną oznaczonej sumy pieniężnej poprzez złożone przez nią oświadczenie o treści „(...) zapłacę bez protestu za ten własny weksel na zlecenie Bank (...) S.A. sumę czterdzieści trzy tysiące czterysta trzydzieści siedem złotych 90/100 (...)”. Skoro zatem jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 kwietnia 2015 roku (sygn. akt III CZP 11/15) nie powoduje nieważności weksla brak określenia waluty, w której ma nastąpić zapłata oznaczonej sumy pieniężnej w samym poleceniu lub przyrzeczeniu zapłaty tej sumy, gdy nazwa waluty znajduje się w oznaczeniu sumy pieniężnej zamieszczonym, zgodnie z utrwaloną praktyką, w prawym górnym rogu dokumentu weksla, to w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę – tym bardziej nie można mówić o nieważności weksla w sytuacji odwrotnej, tj. gdy waluta wskazana jest w samym poleceniu lub przyrzeczeniu zapłaty sumy wekslowej, a brak jest jej w prawym górnym rogu dokumentu weksla (gdzie pełni funkcję informacyjną i pozwala ewentualnie na ustalenie treści zobowiązania w drodze wykładni weksla).

Odnosząc się zaś do kolejnego zarzutu pozwanej A. Z. dotyczącego nieudowodnienia rzeczywistej wysokości wierzytelności dochodzonej pozwem, wskazać należy, że również i ten zarzut nie jest zasadny, mając na uwadze, że ciężar dowodu, że weksel in blanco wypełniono w sposób sprzeczny z porozumieniem spoczywa na dłużniku wekslowym.

Instytucja ciężaru dowodu w rozumieniu materialnym określonym w art. 6 k.c. służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa, kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia. Funkcją reguły ciężaru dowodu jest umożliwienie sądowi merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy w sytuacji, gdy nie udało się ustalić leżących u podstaw sporu faktów. W każdym bowiem wypadku spełnienia przesłanek procesowych sąd cywilny obowiązany jest wydać merytoryczne rozstrzygnięcie, niezależnie od tego, czy postępowanie dowodowe przyniosło jakikolwiek efekt. Wskazany przepis nakazuje rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść osoby opierającej swoje powództwo lub obronę na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu prawnego, jeżeli fakt ten nie został udowodniony. W kontradiktoryjnym modelu postępowania cywilnego o zakresie i rodzaju roszczenia decyduje powód, a w konsekwencji to na nim spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń, które mają popierać jego żądania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 roku, sygn. akt II CSK 297/10). Reguła ta nie może być jednak rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, ciężar dowodu spoczywa na powodzie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 września 2010 roku, sygn. akt I ACa 572/10). Rozkład ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) i jego procesowy odpowiednik (art. 232 k.p.c.) należy rozumieć bowiem w ten sposób, że w razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających – jej zdaniem – oddalenie powództwa (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 29 maja 05 2014 roku, sygn. akt III APa 10/14, Legalis numer 1062037).

Kluczowe znaczenie jednakże ma w niniejszej sprawie okoliczności, że przedmiotowe postępowanie prowadzone jest zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego dotyczącymi postępowania nakazowego. Jak zaś wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 października 2010 roku, sygn. akt IV CSK 109/10, Lex numer 898262) – w postępowaniu nakazowym, w jego fazie zapoczątkowanej wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty, dochodzi do przerzucenia ciężaru dowodu na stronę pozwaną (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2010 roku, sygn. akt IV CSK 109/10, Lex numer 898262, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 września 2012 roku, sygn. akt VI ACa 383/12, Lex numer 1223497). Występując z pozwem w rozpatrywanej sprawie powód przedstawił dokumenty, które w świetle przepisu art. 485 k.p.c. stanowiły dostateczną przesłankę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, wobec czego w postępowaniu nakazowym w drugiej fazie postępowania, która rozpoczyna się wniesieniem zarzutów, następuje przerzucenie ciężaru dowodu na stronę przeciwną, tj. pozwaną w niniejszej sprawie (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 sierpnia 2015 roku, sygn. akt II CSK 597/14).

W okolicznościach analizowanej sprawy, zdaniem Sądu, powód przedkładając wydruk – wyciąg kredytowy (k. 114-116 akt) obrazujący operacje na koncie prowadzonym dla ewidencjonowania operacji związanych z udzieleniem, wykorzystaniem i spłatą przyznanego pozwanej A. Z. kredytu w wystarczający sposób udowodnił istnienie i wysokość wierzytelności dochodzonej pozwem, przedstawił bowiem stosowne wyliczenia odnośnie zarachowania wpłat pozwanej na należność główną, odsetki czy inne koszty powód wykazał, z jakiego tytułu i w jakiej wysokości domaga się zapłaty.

Stosownie zaś do przedstawionych powyżej reguł to na pozwanej, która z twierdzeń swoich wywodziła skutki prawne w postaci braku własnego zobowiązania lub zobowiązania w niższej wysokości, spoczywał ciężar dowodu, że wierzytelność powoda nie istnieje albo istnieje w mniejszej wysokości. Tymczasem pozwana A. Z. wskazując jedynie, że na skutek spłat dokonywanych przez nią doszło do spłaty części kredytu w większym zakresie aniżeli wskazuje to powód, pozostała bierna, a jej działania procesowe ograniczały się wyłącznie do gołosłownego podważania twierdzeń powoda. Taka postawa stanowi w ocenie Sądu próbę nieuzasadnionego przerzucenia ciężaru dowodowego na stronę przeciwną i nie może implikować powstania po stronie powoda dodatkowych obowiązków dowodowych.

Zgodnie z treścią art. 192 punkt 3 k.p.c. zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa objętych sporem nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy; nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwniej.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 27 stycznia 2017 roku” (data prezentaty: 2017-02-13) powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. poinformował o zbyciu wierzytelności będącej przedmiotem niniejszego postępowania na rzecz (...) z siedzibą w W. i wniósł o umożliwienie mu wstąpienia do procesu w miejsce zbywcy (ewentualnie w razie

braku zgody pozwanej – w charakterze interwenienta ubocznego). Pismem z datą w nagłówku „dnia 04 kwietnia 2017 roku” (data prezentaty: 2017-04-10) nabywca wierzytelności (...) z siedzibą w W. wniósł o umożliwienie mu wstąpienia do procesu w miejsce zbywcy Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.. Oświadczeniem z datą w nagłówku „dnia 15 maja 2017 roku” (data prezentaty: 2017-05-17) pozwana A. Z. wyraziła zgodę na wstąpienie nabywcy wierzytelności (...) z siedzibą w W. w miejsce zbywcy – Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W..

Skutkiem wstąpienia nabywcy za zgodą pozwanego jest zatem wystąpienie zbywcy z procesu, a w konsekwencji umorzenie w stosunku do niego postępowania sądowego, o czym na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 192 punkt 3 k.p.c. Sąd orzekł postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 października 2017 roku.

W dniu rozprawy, tj. w dniu 13 października 2017 roku, pełnomocnik pozwanej przesłał za pośrednictwem faksu załącznik do protokołu rozprawy. Jakkolwiek uznając złożenie tego załącznika za niedopuszczalne, mając na uwadze, że załącznik do protokołu może w trybie art. 161 k.p.c. złożyć jedynie strona obecna na posiedzeniu Sądu, jako że jego osnowa musi nawiązywać do ustnych wypowiedzi złożonych na posiedzeniu (ani pozwana ani jej pełnomocnik nie uczestniczyli w rozprawie w dniu 13 października 2017 roku) albo strona na zobowiązanie Sądu (co w niniejszej sprawie nie miało miejsca), jak również, że załącznik do protokołu rozprawy jest częścią protokołu posiedzenia i ma na celu uzupełnienie jego treści o bardziej precyzyjne i pełniejsze przedstawienie wniosków (wywodów, konkluzji) oraz oświadczeń (twierdzeń i wypowiedzi) strony składającej załącznik, przy czym jego treść musi mieć związek z wypowiedziami autora załącznika złożonymi na posiedzeniu, którego załącznik dotyczy, a w żadnym razie załącznik taki nie ma znaczenia autonomicznego, lecz ma pomocniczą rolę w stosunku do obowiązującej zasady ustności rozprawy, nie może zawierać treści samodzielnych, lecz powinien ograniczać się do zreferowania i streszczenia ustnych wywodów i wniosków przedstawionych uprzednio na rozprawie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 listopada 2003 roku, sygn. akt I CK 229/02 oraz Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 29 września 2014 roku, sygn. akt I ACa 476/14) oraz okoliczność, że w załączniku tym pozwana podniosła po raz pierwszy w procesie zarzut braku legitymacji procesowej powoda (...) z siedzibą w W. jako konsekwencję nie przeniesienia praw z weksla z uwagi na brak jego wydania nabywcy, w ocenie Sądu zarzutu tego nie można było uznać za zasadny.

Zgodnie z treścią art. 517 § 1 k.c. przepisów o przelewie nie stosuje się do wierzytelności związanych z dokumentem na okaziciela lub dokumentem zbywalnym przez indos. Stosownie zaś do treści art. 517 § 2 k.c. przeniesienie wierzytelności z dokumentu na okaziciela następuje przez przeniesienie własności dokumentu, do czego niezbędne jest jego wydanie. Według zaś art. 917¹² k.c. przeniesienie praw z dokumentu na okaziciela wymaga wydania tego dokumentu.

Jak wskazano w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 06 grudnia 2012 roku (sygn. akt III CSK 86/12), na gruncie przepisów ustawy Prawo wekslowe nie ulega wątpliwości, że weksel zupełny może być przenoszony w drodze indosu (art. 11). W świetle przytoczonych przepisów kodeksu cywilnego pojawiły się natomiast wątpliwości co do dopuszczalności przeniesienia wierzytelności wyrażonej w wekslu zupełnym w drodze przelewu. W kwestii tej zarysowały się dwa przeciwstawne stanowiska. Według jednego poglądu – opartego na dosłownym brzmieniu art. 517 § 1 k.c., przelew wierzytelności objętej wekslem na inną osobę jest w ogóle niedopuszczalny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 września 1997 roku, sygn. akt II CKN 284/79). Przeważa jednak zapatrywanie odnoszące zakaz przewidziany w art. 517 § 1 k.c. jedynie do wierzytelności z weksli już indosowanych (Sąd Najwyższego w wyrokach: z dnia 05 lutego 1998 roku, sygn. akt III CKN 342/97, z dnia 06 listopada 1998 roku, sygn. akt III CKN 7/98 oraz z dnia 08 października 2008 roku, sygn. akt V CSK 124/08). W uzasadnieniu tego stanowiska trafnie wskazuje się, że przewidziany w art. 517 § 2 k.c. szczególnie sposób przeniesienia wierzytelności inkorporowanych w papierach wartościowych na okaziciela nie wyłącza możliwości ich przenoszenia na zasadach ogólnych określonych w art. 509 – 518 k.c. z koniecznymi modyfikacjami. Cesja wierzytelności wyrażonej w papierze wartościowym na okaziciela wymaga więc, stosownie do treści art. 517 § 2 k.c. w związku z art. 921¹² k.c., wydania dokumentu, w którym wierzytelność ta jest ucieleśniona. Niedopuszczalne jest jedynie przeniesienie w drodze przelewu samej wierzytelności związanej z dokumentem na okaziciela bez wydania tego dokumentu, gdyż mogłoby to doprowadzić do obciążenia dłużnika obowiązkiem zapłaty tej samej należności dwóm wierzycielom, mimo braku indosu weksla.

Przelew wierzytelności objętej wekslem nieindosowanym nie stwarza takiego niebezpieczeństwa. Trafnie przy tym zwrócono uwagę, że w świetle poglądu odrzucającego możliwość przeniesienia wierzytelności inkorporowanej w papierze wartościowym na okaziciela, art. 921¹² k.c. należałoby uznać za zbędny.

W związku z tym, że weksel został złożony w Sądzie Rejonowym w Gdyni z uwagi na wniesienie pozwu w postępowaniu nakazowym, oczywiste jest, że weksel ten nie mógł być wydany powodowi(...) z siedzibą w W. poprzez jego klasyczne wręczenie, w ocenie Sądu należy przyjąć, że wydanie weksla nastąpiło wskutek czynności towarzyszących wstąpieniu (...) z siedzibą w W. na miejsce dotychczasowego powoda, tym bardziej, że okoliczność przekazania nabywcy wierzytelności dokumentów uprawniających do dysponowania wekslem, np. umowy kredytowej dotyczącej pozwanej, czy innych dokumentów związanych z obsługą kredytu, nie była przez pozwaną kwestionowana. Sąd rozpoznający sprawę podziela bowiem pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 06 grudnia 2012 roku (sygn. akt III CSK 86/12) zapadłego w analogicznym stanie faktycznym, że jeżeli przeniesienie praw z weksla zupełnego nastąpiło w toku postępowania sądowego, po wydaniu nakazu zapłaty (jak to miało miejsce w niniejszej sprawie), to przekazanie powodowi przez jego poprzednika prawnego dokumentów uprawniających do dysponowania tym wekslem może być potraktowane jako równoznaczne z wydaniem weksla. Należy zgodzić się także ze stanowiskiem, iż w takim stanie faktycznym do spełnienia tego wymagania nie było potrzebne odebranie przez cedenta weksla zdeponowanego w sądzie w celu fizycznego wręczenia go cesjonariuszowi, który złożyłby go tam ponownie.

Uznając zaś powództwo za zasadne w całości, Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 14 marca 2016 roku wydany w sprawie o sygn. akt VI GNc 906/16 w całości i na podstawie art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (test jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 1988 ze zmianami) w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 482 k.c. w zw. z art. 509 k.c. w zw. z art. 517 k.c. w zw. z art. 921¹² k.c. w zw. z art. 9 i art. 101 ustawy dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 roku, poz. 160) zasądził od pozwanej A. Z. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 43 437,90 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 06 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (punkt III).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie IV wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i zasądził od pozwanej A. Z. jako strony przegrywającej niniejszy proces na rzecz powoda kwotę 5 067 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się kwoty: opłata sądowa od pozwu w kwocie 250 złotych, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4 800 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 27 października 2016 roku (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Kosztami procesu w pozostałym zakresie Sąd obciążył pozwaną A. Z. uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 22 października 2017 roku